

Odlišné stanovisko sudcu Ladislava Orosza

Podľa § 32 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pripájam svoje odlišné stanovisko k nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 455/2012 z 2. decembra 2015 (ďalej len „oponovaný nález“), v ktorom II. senát ústavného súdu v prvom rade vyslovil, že uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 26 R 5/2011 zo 4. mája 2012 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bolo porušené základné právo Daňového úradu Košice (ďalej aj „sťažovateľ“) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Vo svojom odlišnom stanovisku považujem za potrebné uviesť tieto skutočnosti:

1. Nemám dôvod zásadnejším spôsobom spochybňovať skutočnosť, že sťažovateľom napadnuté uznesenie okresného súdu sp. zn. 26 R 5/2011 zo 4. mája 2012 má nedostatky ústavnej intenzity, a to predovšetkým z hľadiska kvality jeho odôvodnenia, keďže okresný súd sa v ňom nevysporiadal so skutočnosťami, ktoré majú (mali) podstatný vplyv pre rozhodnutie, t. j. v zásade sa stotožňujem s argumentáciou väčšiny senátu ústavného súdu uvedenej na s. 16 až 25 oponovaného nálezu. Ak som napriek uvedenému hlasovaním nepodporil výrok oponovaného nálezu, tak to bolo preto, že väčšina senátu ústavného súdu nerešpektovala dôsledne princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu, na ktorom je založená právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

2. Ústavný súd totiž vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane uvádza, že z podstaty princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám fyzických osôb a právnických osôb je daná

iba vtedy, „... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

3. Zo spisovej dokumentácie vyplýva, že v posudzovanej veci jednak v čase prijatia sťažnosti na ďalšie konanie, ako aj v čase rozhodovania o sťažnosti vo veci samej prebiehali, resp. neboli právoplatne skončené tieto súdne konania:

- konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 31 Cbi 3/2012 o žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáha určenia, že je veriteľom pohľadávky proti dlžníkovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], uplatnenej prihláškou zo 4. novembra 2011 (v predmetnej veci rozhodol okresný súd rozsudkom z 18. decembra 2014, pričom o odvolaniach proti označenému rozsudku okresného súdu ešte nebolo rozhodnuté, pozn.),

- exekučné konanie vedené Okresným súdom Malacky pod sp. zn. 23 Er 9188/2013, Ex 73234/2013, v ktorom sa sťažovateľ domáha proti povinnému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vymoženia uloženej povinnosti zaplatiť 20 585 118,75 € s príslušenstvom [v predmetnej veci boli uznesením z 9. mája 2014 v plnom rozsahu zamietnuté námietky povinného proti exekúcii, následne však Okresný súd Malacky uznesením z 2. septembra 2014 povolil odklad exekúcie do právoplatného skončenia konania veci vedenej Všeobecným súdom Európskej únie pod sp. zn. T 103/14 (ide o konanie, v ktorom sa povinný domáha zrušenia rozhodnutia Európskej komisie tvoriacej exekučný titul, pozn.)].

4. Tak ako v incidenčnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 31 Cbi 3/2012 aj v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Malacky pod sp. zn. Er 9188/2013, Ex 73234/2013 môžu podľa môjho názoru vo veci konajúce všeobecné súdy poskytnúť účinnú ochranu základnému právu sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Navyše ochrana, ktorú môžu všeobecné súdy poskytnúť sťažovateľovi v označených konaniach, sa z môjho pohľadu javí priamočiarejšia, a teda efektívnejšia, akú poskytol ústavný súd oponovaným nálezom, ktorého právnym dôsledkom v zmysle bodu 2 výroku je zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. 26 R 5/2011 zo 4. mája 2012 a vrátenie veci na ďalšie konanie okresnému súdu.

5. Z uvedených dôvodov mala byť sťažnosť sťažovateľa odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustná už pri jej predbežnom prerokovaní (o prijatí sťažnosti rozhodol ústavný súd v inom zložení, než v akom rozhodoval o nej vo veci samej, pozn.). Ak však už bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie, ústavný súd mal vzhľadom na princíp subsidiarity konanie o sťažnosti sťažovateľa prerušiť do právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 31 Cbi 3/2012 a predovšetkým exekučného konania vedeného Okresným súdom Malacky pod sp. zn. Er 9188/2013, Ex 73234/2013.

Keďže moje námietky proti rozhodnutiu väčšiny senátu ústavného súdu mali zásadný charakter, nepodporil som hlasovaním oponovaný nález a moje výhrady proti nemu som vyjadril v tomto odlišnom stanovisku.

V Košiciach 2. decembra 2015